

ورق معلوماتی 5 – ACTNOW (مشوره و آموزش آتیزم همین حالا)

خصوصیات اصلی آتیزم: مهارت های اجتماعی

توسط داکتر اوریل بررتون **Dr Avril Brereton**

یکی از خصوصیات اصلی آتیزم مسائلی متعددی در زمینه ارتباط برقرار کردن با اشخاص است مانند عدم عکس العمل یا بی اعتنائی به مردم، انزوا طلبی ظاهری و عدم توانایی یا توانایی محدود در ایجاد ارتباط با سایرین.

ضوابط DSM – IV برای نقص مهارت اجتماعی در آتیزم **autism** عبارتند از:

نقص کیفیتی در تبادل اجتماعی، که دست کم با دو عامل زیر آشکار می شود:

1. نقص عمده در استفاده از رفتارهای غیر گفتاری چندگانه مانند خیره شدن چشم او به چشم شخص دیگر، حالت چهره، حالت بدن و قیافه گرفتن (ژست **gestures**) در ارتباطات اجتماعی.
2. عدم توانایی برقراری روابط دوستانه با هم صنفان به تناسب سطح رشدی خود.
3. عدم جستجوی طبیعی خوشی، علائق یا دستاوردها همراه با دیگران.
4. ندادن پاسخ احساسی و اجتماعی

(انجمن روانپزشکی آمریکا: تشخیص و کتاب آمار اختلالات روانی، طبع چهارم، با تصحیح متن. واشینگتن، دی سی، انجمن روانپزشکی آمریکا، 2000)

آتیزم بر روی رشد مهارت های اجتماعی در اطفال از سنین کم مؤثر است و ممکن است در اطفال شیرخوار مبتلا به آتیزم هم آشکار باشد.

اطفال شیرخوار مبتلا به آتیزم:

حالت پیش بینی طبیعی بدن را اغلب نشان نمی دهند و یا بازوهای خود را هنگامی که آنان را بغل می کنند بالا نمی آورند.

معمولا اطفال بغل کردنی نیستند. وقتی آنان را در بغل می گیرند اغلب اشتیاق نشان نمی دهند. برخی از اطفال ممکن است در برابر بغل کردن مقاومت نشان دهند و رو برگردانده یا سختی نشان می دهند. برخی دیگر بغل شده

ولی به جای دیگری نگاه می کنند و پشت خود را به طرف شخصی می نمایند که آنها را بغل کرده است.

وقتی آنان را به نام صدا می زنند عکس العمل نشان نمی دهند یا همواره به یکسان وقتی صدایشان کردند رو بر نمی گردانند یا در این کار قدری تأخیر دارند.

اغلب به چشم شما نگاه نمی کنند یا اینکه تماس چشمی را برای لحظه ای برقرار کرده و سپس جای دیگری را سیر می نمایند. سایر اطفال چشم شما را نگاه می کنند ولی برای مدتی طولانی به شما خیره می شوند یا به تصویر خود در چشم طرف دیگر توجه می نمایند. برخی از مادر ها متوجه مسائل طرز نگاه کردن طفل در اوائل طفولیت می شوند.

ممکن است در اشتراک علائق به چیزها مشکل دارند و ممکن است چیزهای جالب را با اشاره انگشت به دیگران نشان ندهند. برخی از اطفال مبتلا به آتیزم ممکن است اشاره کنند ولی اشاره آنان مبهم است و متوجه به آن شیئی (مستقیم) اشاره ندارد.

کوششی برای تقلید از دیگران نمی کنند مثلاً هنگام خداحافظی دست تکان نداده بای یا بازی های محتاج به نشان دادن احساس نمی کنند.

اطفال دوران پیش از مکتب که مبتلا به آتیزم

وقت صحبت کردن دیگران با او، در صورت او بسیار کم تغییر حاصل می شود. برای مثال، اگر به او لبخند بزنند او با لبخند پاسخ نخواهد داد. اطفال پیش از مکتبی که مبتلا به آتیزم هستند معمولاً به چشم هم صنفی های خود نگاه نمی کنند یا نگاه آنان به چشم مانند آن است که به شما خیره شوند.

معمولاً در دوست یابی نقص دارند. در مرکز پیش از مکتب ممکن است به طفل دیگر خود را بچسبانند و می خواهند همیشه با آن طفل باشند حال احساس آن طفل هرچه می خواهد باشد. یک طفل مبتلا به آتیزم بسته به قیافه ممکن است برخی از هم صنفی های خود را ترجیح دهد. برای مثال، رنگ موی آنان و نه شخصیت یا اخلاق آنان. برخی از اطفال ممکن است به خاطر دلیل بخصوصی طرد شوند. برای مثال یک طفل 4 ساله ممکن است به خاطر شکل گوش های یک بچه دیگر دور و بر او نرود.

بازی با اطفال دیگر برایشان دشوار است بخصوص برای آنان درک قوانین رفتار اجتماعی بسیار سخت است. رعایت کردن نوبت و اشتراک کردن در چیزها مفاهیمی هستند که برای او درک آن ها دشوار است و این چیزها را باید به طریق ملموس یاد داد. پیش مکتبی هائی که مبتلا به آتیزم هستند، معمولاً فعالیت های گروهی مانند وقت تفریح دسته جمعی را در کودکان بسیار مشکل می یابند و در گروه های خورد که دارای ساختار باشد بهتر عمل می کنند. برخی از آنان از سایر اطفال کاملاً دوری جسته و ترجیح می دهند تنها بازی کنند.

هیچوقت احساس همدردی (درک احساسات دیگران) به نسبت سن خود ندارند یا اینکه درک کنند که دیگران هم احساسی دارند. آنها ممکن است شادی و غم دیگران را شریک نشوند. یک طفل پیش از مکتبی مبتلا به آتیزم نسبت به طفل دیگری که گریان می کند یا دق آورده است کدام عکس العملی را نشان نداده سعی در آرام ساختن او نخواهد داشت. برخی از اطفال مبتلا به آتیزم ممکن است در اثر صدای گریه طفل دیگری دچار ناراحتی شوند و نسبت به آن صدا عکس العمل نشان دهد و نه نسبت به احساس آن وضع.

احتمال کمی دارد که کارهائی را که انجام داده اند به طور طبیعی با کسی اشتراک نمایند. "نشان دادن و شراکت نمودن" دشوار است. برای مثال، اطفال مبتلا به آتیزم به ندرت کار خود را از بوکس خود بیرون آورده یا نقاشی خود را به مادر و پدرشان نشان می دهند. و خیلی کم احتمال دارد کارشان را در مرکز پیش از مکتب به سایر اطفال نشان دهند.

معمولاً مشکل دارند که غیر از خودشان کسی مورد توجه باشد. توجه مشترک به معنی اشتراک توجه بر روی یک کار است. مثلاً یک طفل و یکی از والدین او با هم به یک بازیچه نگاه کنند. معمولاً توجه مشترک با تماس چشم ها با هم و بعد نگاه کردن به آن چیز مورد علاقه است. اطفال مبتلا به آتیزم معمولاً اشاره نمی کنند که توجه کسان دیگر را به چیز مورد علاقه خود جلب نمایند.

اغلب وقتی نام آنان را صدا کنند اعتنائی نمی کنند و توجه آنان کاملاً معطوف به کاری است که می کنند یا چیزی که

آن را تماشا می نمایند.

برای تعبیر احساس دیگران مشکل دارند. برایشان مشکل است که احساس را از روی چهره تشخیص دهند مثلاً هنگامی که دیگران غمگین یا خشمگین هستند. حتی اگر بفهمند که دیگری ناشاد است، طفلی که آتیزم دارد معمولاً سعی بر آرام سازی آن شخص نمی کند. وقتی خودشان هم جگر خونی دارند یا دردشان آمده، به دنبال آرامش یافتن توسط دیگری نیستند و اگر چنین کنند بر مبنای معیارهای خودشان است. مثلاً یک طفل مبتلا به آتیزم ممکن است از مادرش بخواهد محل درد را با بوسیدن بهتر سازد ولی اگر مادر او با بغل کردنش سعی در آرام سازی او کند ممکن است آن را رد نماید.

همه اطفال مبتلا به آتیزم در مهارت های اجتماعی خود دچار نقص هستند ولی ماهیت این نواقص می تواند متغیر باشد و با کلان تر شدن طفل این تغییر ها تفاوت پیدا کند. برای مثال ممکن است که علاقه به سایر مردمان و تکامل برخی از مهارت های اجتماعی بیشتر شده و قوانین را به طور خشک یاد بگیرند که عاری از انعطاف باشد. در سابق فکر می کردند که اطفال مبتلا به آتیزم به مواظب خود نمی چسبند، ولی هم اکنون نشان داده شده که اغلب اطفال مبتلا به آتیزم احساس تعلق خاصی نسبت به مواظب اصلی خود نشان می دهند.

حق نشر © 2009 پوهنتون موناش Monash University ABN : 12 377 614 012 - احتیاط - حریم خصوصی - CRICOS Provider
شماره: 00008C
آخرین تصحیح: 11 فبروری 2008 - تصحیح و نگهداری توسط: webmaster@med.monash.edu.au - Accessibility information